

Arrest

nr. 240 374 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn en het soenitisch geloof te belijden. U bent op (...) geboren in Khair Khana, een wijk van de stad Kabul in Afghanistan. Wanneer de taliban in 1996 aan de macht kwam in Afghanistan vluchtte u met uw familie naar Pakistan. Hier verbleven jullie tot de Afghaanse interim-regering onder Karzai gevormd werd in 2001. Jullie keerden terug naar jullie huis in Khair Khana en bouwde jullie leven er opnieuw op.

In 1388 (gregoriaanse kalender: 2008) behaalde u uw diploma van het secundair onderwijs en u ging vervolgens aan de slag als tolk voor de Afghan Anti-Crime Police (AACP) dat onder de Afghaanse Nationale Politie valt (ANP). Ondertussen behaalde u in avondonderwijs uw Bachelor in de rechten. Na drie jaar gewerkt te hebben als tolk volgde u een politieopleiding en nadat u voor een speciaal examen

slaagde mocht u meteen als sergeant aan de slag bij de Afghan Anti-Crime Police (AACP). In 1396 (gregoriaanse kalender: 2017) verkreeg u uiteindelijk de rang van tweede luitenant. Bij de AACP werkte u eerst bij de Major Crimes Task Force, vervolgens voor het directoraat minderjarigen tot u in 2013 begon te werken voor de dienst ontdekkingen en operaties geleid door S.M.H.S. (...). Deze dienst valt onder het Criminal Investigation Directorate (CID). U werkte er als zijn secretaris en moest al zijn persoonlijke en professionele zaken regelen. In deze dienst moest u onder meer contacten leggen en onderhouden met informanten. Voorts maakte u rapporten voor S.M.H.S. (...) en u regelde ook zaken voor zijn familie.

Op 7 asad 1395 (gregoriaanse kalender: 28/7/2016) moest u een informant gaan spreken in de bazaar van Mariam Lycee. U reed er met de auto naartoe en wandelde door de bazaar naar de plaats waar jullie hadden afgesproken. In totaal was u misschien twintig minuten weg geweest van uw auto. Zoals altijd controleerde u eerst uw auto en u zag iets vreemd onder de bestuurszetel van de auto. Er hing iets plastics aan en wanneer u dat er afhaalde viel er een bom op de grond. U evacueerde meteen de buurt van de auto en lichtte de politie in. Net op dat moment ging de bom af. Achteraf bleek de bom aan de hand van een mobiele telefoon te zijn ontstoken. Er vielen geen gewonden of doden bij deze aanslag. De politie startte een onderzoek naar de aanslag en u kreeg een toestel mee dat gsm-signalen in en rond de auto blokkeerde. U werkte hierna verder voor de CID en ongeveer vier of vijf maanden na de aanslag op uw auto ontving uw moeder een dreigbrief die aan u gericht was. Hierin werd u verzocht uw werkzaamheden voor de Afghaanse overheid te beëindigen. U diende deze brief in bij de politie en zorgde ervoor dat uw familie elders in Khair Khana kon verblijven. U ging zelf eveneens op een andere plaats wonen om uzelf te beschermen. Hierna zette u uw werkzaamheden voor de CID opnieuw verder. Uiteindelijk kreeg u in Asad 1397 (gregoriaanse kalender: 23 juli tot 22 augustus 2018), tussen de acht maanden en een jaar na de eerste dreigbrief, een tweede dreigbrief van de taliban. U besloot dat de situatie te onveilig werd voor u en u lichtte uw broer in over uw vertrek uit Afghanistan. U diende vervolgens uw ontslag in bij de CID en organiseerde uw reis naar Europa.

U verliet Kabul uiteindelijk in mizan 1397 (gregoriaanse kalender 23 september – 22 oktober 2018) met uw eigen paspoort waarmee u via een Pakistaans bureau een Spaanse visum was gekomen. U reisde vervolgens met het vliegtuig van Kabul via Turkije naar Spanje op legale wijze. Hier was u verplicht uw paspoort aan de smokkelaar te geven zodat u hem niet kon verraden. U reisde vervolgens verder naar België waar u op 14 januari 2018 uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Voor uw vertrek hebt u zich verloofd met N. (...), een 22-jarige dame uit Kabul. Uw oudere broer F.H. (...) (O.V.-nummer: 8.188.192) leeft reeds sinds 2015 in België omdat hij problemen kende in Afghanistan vanwege zijn werkzaamheden voor de Afghan Civil Society Forum Organization (ACSFO). Hij werd op 29 april 2016 erkend als vluchteling door het CGVS. Uw zus S.H. (...) (O.V.-nummer: 8.818.528) reisde intussen ook naar België en diende hier op 29 maart 2019 tevens een verzoek om internationale bescherming in. Zij verliet Afghanistan vanwege huwelijksproblemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originelen documenten neer: uw tazkara, uw politiekaart, schooldocumenten, diploma's en certificaten van bij de ANP, het logboek van uw auto bij de CID, een dreigbrief en een enveloppe. U legde daarnaast de kopieën van de volgende documenten neer: de bladzijde met uw identiteitsgegevens uit uw paspoort, de data van het AHRIMS Record, foto's van de aanslag op uw auto, uw bankkaart van de New Kabul Bank, foto's van bommen, een rapport van de CID over de aanslag op uw auto, uw getuigenis en een ontvangstbewijs van uw eerste dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerder verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U liet het immers na om enig origineel document neer te leggen ter staving van uw reisweg. U beperkt zich namelijk tot de kopie van een bladzijde van uw paspoort. Van het visum waarmee u naar Europa bent gereisd en uw in- en uitreisstempels legt u dus geen bewijs voor (CGVS p.5-6). Uw verklaring voor het ontbreken van uw originele paspoort kan hierbij daarenboven niet overtuigen. Zo beweert u dat u via een Pakistaans bureau een Spaans visum verkreeg en dat de smokkelaar uw paspoort bij aankomst terug vroeg om te vermijden dat hij problemen zou krijgen (CGVS p.6). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Een visum is immers niet enkel noodzakelijk om legaal te kunnen reizen, dergelijk document is ook van essentieel belang om uw verblijf in Spanje te legaliseren. Dat u dergelijk document zomaar van de hand doet lijkt dan ook weinig waarschijnlijk. Zelfs in de hypothese dat u dit paspoort alsnog aan de smokkelaar heeft gegeven, lijkt het weinig plausibel dat u niet over een kopie van dit visum en de andere bladzijden van dit paspoort zou beschikken. U werkte immers jarenlang voor de politie en moest zelfs de visa van buitenlanders in Afghanistan controleren (CGVS p.6, 10). U moet zich dus weldegelijk bewust zijn geweest van het belang van dergelijk document. Er kan dan ook worden aangenomen dat u bewust informatie van de Belgische asielinstanties tracht achter te houden betreffende uw reisweg. Daar u niet ontegensprekelijk zicht biedt op het moment waarop u Afghanistan verliet en hoe u naar België bent gereisd, acht het CGVS het mogelijk dat u Afghanistan op een ander moment verliet dan u wenst te laten uitschijnen. Deze informatie is evenwel essentieel om uw vrees in het kader bij terugkeer te beoordelen. Hoe dan ook wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor reeds in ernstige mate ondermijnd.

Voorts stelde het CGVS vast dat u ook wat betreft uw leeftijd geen oprechte verklaringen aflegde. U geeft namelijk aan geboren te zijn in 1992, maar u geeft tevens aan dat u afstudeerde van het secundair onderwijs in 2008 (CGVS p.10). U zou volgens deze verklaringen slechts 16 zijn geweest wanneer u afstudeerde van het secundair onderwijs, terwijl de afstudeerleeftijd in Afghanistan op 18 à 19 jaar ligt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Aangezien de door u verklaarde data ook in uw documenten voorkomen, kunnen vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Ten tweede wenst het CGVS op te merken dat het niet zo zeer betwijfelt dat u werkte voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) en meerbepaald de Afghan Anti-Crime Police (AACP), maar er kan

worden vastgesteld dat uw takenpakket bij de ANP beduidend anders was in werkelijkheid dan u ten aanzien van het CGVS wenst te laten uitschijnen. Zo heeft u het CGVS er allereerst niet van kunnen overtuigen dat u werkelijk voor de Criminal Investigation Departement (CID) werkte en al zeker niet op het niveau dat u beweert. U legde immers geen enkel overtuigend document neer waaruit blijkt dat u specifiek voor de CID werkte. Zo bewijzen uw politiekaart en de diploma's en certificaten die u ontving tijdens en na uw opleiding tot politieagent, enkel dat u werkte voor het Afghan Anti-Crime Police (AACP) van de ANP, hetgeen niet betwijfeld wordt, maar geen enkel van deze documenten vermeldt duidelijk voor welk departement van de AACP u werkte en welke functie u hier bekleedde (zie vertaling in blauwe map). Uit een van de certificaten blijkt dan wel dat u een cursus volgde bij het Crime Investigation Institute, maar het document bewijst geenszins dat u ook zelf voor dit instituut werkte. De foto van de auto van de CID kan tevens niet bewijzen dat u voor de CID werkte daar u niet te bespeuren bent op deze foto. Hierbij is het niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk dergelijke auto's van de CID zo frequent bestuurde zoals u zelf beweert, u hier geen foto zou van kunnen voorleggen waarop u tevens zichtbaar bent (CGVS p.9, 18). Op uw facebook-profiel plaatste u immers een duidelijke foto waarop u te zien bent naast een politiewagen (document 5 in blauwe map). Deze foto op uw facebook-profiel is bovendien opvallend daar het een wagen van de ANP betreft en niet specifiek van de CID. Dat u hoe dan ook poseert langs een auto van de ANP is dan ook bijzonder opvallend daar u aangaf altijd voor de CID te hebben gewerkt (CGVS p.10-11). Het logboek van de auto dat u voorlegt, kan uw verklaringen eveneens niet staven omdat dit document bijzonder eenvoudig na te maken is. Bovendien wordt op dit document nergens vermeld dat de wagen tot de CID behoort. Ook uw getuigenis, het rapport van de CID en het ontvangstbewijs van de dreigbrief kunnen niet bewijzen dat u voor de CID werkte en in welke hoedanigheid. Hier wordt immers enkel vermeld dat u voor de AACP werkte, hetgeen niet betwijfeld wordt. Hoe dan ook is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief gezien de wijdverbreide corruptie die heerst in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U bent er dus niet in geslaagd om uw functie bij de CID aan te tonen aan de hand van documenten waardoor het CGVS zich geroepen ziet zich te baseren op uw verklaringen, die allermist kunnen overtuigen.

U bent er namelijk niet in geslaagd het CGVS aan de hand van uw verklaringen ervan te overtuigen dat u voor de CID werkte of toch zeker niet in de hoedanigheid die u beweert. Volgens uw verklaringen werkte u namelijk bij de CID voor verschillende departementen en werkte u er sinds 2013 voor de dienst ontdekkingen en operaties. Hier zou u gewerkt hebben als secretaris van S.M.H.S. (...) en was u verantwoordelijk om zijn administratieve en private opdrachten uit te voeren (CGVS p.11). Tot uw takenpakket bij de dienst ontdekkingen en operaties behoorde tevens het contact met informanten ontwikkelen en onderhouden (CGVS p.11, 15). U bent er echter nauwelijks in geslaagd enige concrete informatie te geven over uw takenpakketten onder de verschillende departementen en diensten waarvoor u zou gewerkt hebben. U ontweek hierbij voortdurend de vragen en bleef uiterst vaag in uw antwoorden. Zo werd u gevraagd wat u juist moest doen wanneer u voor het departement minderjarigen werkte. Hierop antwoorde u meteen naast de kwestie. U verwees namelijk dat u op andere taken werd ingezet zolang u geen specifieke verantwoordelijkheid had (CGVS p.13). Wanneer u nogmaals gevraagd werd om concrete voorbeelden te geven van uw dagelijkse takenpakket bij het departement minderjarigen verwees u op algemene wijze naar bewakingsopdrachten en een case waarbij een kind gedood werd (CGVS p.13). Wanneer u vervolgens meer info gevraagd werd over de case rond het gedode kind kon u geen overtuigende antwoorden geven. U beweerde namelijk dat u de case van een vermist kind moest behandelen in de provincie Logar (CGVS p.13). U zou deze case volgens u volledig vanuit Kabul hebben opgelost en slechts wanneer de verdachten hadden bekend waar ze het kind hadden begraven, bent u ter plaatse gegaan om het kind op te graven (CGVS p.13, 20). Hierbij lijkt het echter volstrekt onwaarschijnlijk dat de CID in Kabul zou worden ingeschakeld voor een case die u volledig aan uw bureau in Kabul kon oplossen. Een dergelijke zaak zou de ANP in Logar immers ook zelf kunnen oplossen. Daar u enkel gebruik maakte van de verklaringen van de ouders van het kind over de nieuwe burens, heeft u immers niets wezenlijks aan het onderzoek toegevoegd. De CID wordt nochtans expliciet geraadpleegd voor het uitvoeren van forensisch onderzoek. Dat u zelfs geen enkel onderzoek heeft gedaan op de plaats van de misdaad komt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk over. U heeft het CGVS er zo dus ook niet van kunnen overtuigen dat u werkelijk een dergelijke case heeft behandeld. Ook wat betreft uw takenpakket op de dienst ontdekkingen en operaties onder S.M.H.S. (...) waarvoor u ongeveer vijf jaar zou hebben gewerkt, meer bepaald van 2013 tot asad 1397 (gregoriaanse kalender: 23 juli tot 22 augustus 2018), kon u bijzonder weinig vertellen (CGVS p.6, 11). Een eerste vraag naar wat u precies deed voor de dienst ontdekkingen en operaties beantwoordde u bijzonder algemeen met het antwoord administratieve taken in zijn kantoor en zijn private werken (CGVS p.11). U gevraagd naar meer informatie begon u een algemene en vage uitleg over dossiers van informanten en opdrachten van parlementsleden (CGVS p.11-12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd een concreet voorbeeld te geven gaf u plots aan de vraag niet te hebben begrepen (CGVS p.12).

Van iemand met een bachelor in de rechten kan nochtans verwacht worden dat die een dergelijke vraag evenwel zonder verdere problemen kan beantwoorden. Het lijkt er dan ook eerder op dat u tijd trachtte te kopen om een concreet antwoord te geven. Bij een herhaling van de vraag in een andere bewoording kwam u niet verder dan de verklaring dat u ooit een informant uit Kunduz ontmoette die u een enveloppe gaf en dat die vervolgens doorgaf aan uw baas (CGVS p.12). Van iemand die reeds verschillende jaren voor de politie werkte, en dit daarenboven in rechte lijn onder het diensthoofd, is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat die geen meer concrete voorbeelden kan geven van diens takenpakket. Ook wanneer u nog verder bevraagd werd over uw takenpakket onder de dienst ontdekkingen en operaties bleken uw antwoorden weinig overtuigend. U gevraagd wat uw belangrijkste projecten waren onder S.M.H.S. (...) gaf u aan dat u vergaderingen moest regelen, documenten van zijn spionnen moest regelen en rapporten verzamelen en opstellen (CGVS p.14). Hoewel dit antwoord al enigszins uitgebreider was dan uw eerdere verklaringen bleken deze ook niet te overtuigen. Wanneer u immers gevraagd werd over grote cases die S.M.H.S. (...) behandelde toen u voor hem werkte verklaarde u immers niet aan die cases te werken (CGVS p.14). Eerder verklaarde u evenwel dat u rapporten van verschillende diensten diende te verzamelen en dat u die samenvatte voor een rapport voor S.M.H.S. (...) (CGVS p.14). Als deze verklaring oprecht is, dan kan ook verondersteld worden dat u goed op de hoogte was van de cases waaraan de dienst ontdekkingen en operaties, in casu quod non. Immers, wanneer u met die vaststelling geconfronteerd werd kwam u niet verder dan de verwijzing naar algemene thema's waar rond gewerkt werd zoals kidnapping, drugssmokkel en gestolen auto's (CGVS p.14). Wanneer u later gevraagd werd een voorbeeld van kidnapping te geven verwees u slechts algemeen en kort naar de ontvoering van de wisselman van Dasht-e-Archi (CGVS p.19). Wanneer u gevraagd werd een specifiek voorbeeld te geven van een case die u in Kabul behandelde antwoordde u wederom zeer algemeen dat u drugszaken behandelde (CGVS p.20). Zelfs nadat u gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven van een drugszaak gaf u het weinig concrete voorbeeld van iemand die wijn verstopte (CGVS p.20). Wanneer u vervolgens gevraagd werd uw specifieke rol in die zaak te verduidelijken kwam u niet verder dan de mededeling dat uw informant u inlichtte (CGVS p.20). U gevraagd wat u deed nadat uw informant u inlichtte liet u het na uw concrete taak te verduidelijken, maar u begon in tegendeel over de algemene organisatie van een operatie waar u, zoals u zelf aangaf, weinig mee te maken had (CGVS p.20-21). Ook over uw vermeende taak informanten te ontmoeten en te rekruteren kon u nauwelijks vertellen. Zo kon u niet meteen concrete informatie verstrekken over hoe vaak u uw informanten ontmoette. Bij een eerste vraag hiernaar veranderde u namelijk van onderwerp en begon u een uitleg over de bijnamen die u hen gaf (CGVS p.19). Bij een herhaling van de vraag legde u in zeer algemene bewoording uit dat er dagen waren dat u niet op het kantoor kwam omdat u ook private zaken voor uw baas regelde (CGVS p.20). U ontweek zo opnieuw de vraag. U kon daarenboven niet vertellen hoe u zelf contacten legde met nieuwe informanten, hetgeen u wel beweert gedaan te hebben (CGVS p.15). Bij een eerste vraag hiernaar vertelde u heel algemeen dat als er een gebied was waar veel drugs verkocht werd, dat er dan spionnen waren die rond drugs werkten (CGVS p.15). U liet het hierbij na enige concrete informatie te geven waaruit kan blijken dat u ook zelf informanten rekruteerde. Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd werd hoe u nieuwe contacten legde met informanten vertelde u dat u weinig concreet dat u hen telefoneerde (CGVS p.15). Pas wanneer u nogmaals gevraagd werd hoe u de eerste contacten legde met een nieuwe informant verklaarde u dat u iemand uitkoos, die screende en hem dan betaalde om informatie door te spelen (CGVS p.15). Hoewel dit antwoord al meer uitgebreid is dan uw eerdere antwoorden beperkt u zich nog steeds tot zeer algemene informatie die een ieder kan vertellen zonder enige ervaring met politiewerk. Gezien bovenstaande bent u er op geen enkele wijze in geslaagd om enige concrete duiding te geven aan uw taken wanneer u voor de CID werkte. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de CID dan ook nogmaals ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de CID wordt overigens nogmaals bevestigd doordat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw werkzaamheden voor de ANP te verbergen voor de buitenwereld. Zo zijn uw Facebook- en Instagram-profielen vrij toegankelijk voor iedereen (zie documenten 3, 7 en 8 in blauwe map). Op deze profielen bent u herhaaldelijk te zien in uw politie-uniform, nabij een politiewagen of naast een bord van de ANP en dit over de periode van 2015 tot en met 2017 (zie documenten 5, 7 en 9 in blauwe map). Uw bewering dat enkel uw dichte vrienden wisten dat u voor de CID werkte kan dan ook niet overtuigen (CGVS p.15). Sterker nog, u beweerde dat uw dichte vrienden wisten dat u voor de CID werkte omdat u met een wagen rond reed waar CID op stond (CGVS p.15). Als u met een dergelijk opvallend voertuig voortdurend rondreed kan echter worden aangenomen dat iedereen die u in die auto zag wist dat u bij de CID zat en dus niet enkel uw naaste vrienden. Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondermijnt dan ook nogmaals de ongeloofwaardigheid ervan. U liet overigens via sociale media niet alleen de hele buitenwereld weten dat u bij de politie werkte, u plaatste er zelfs uw Afghaanse telefoonnummer op (zie document 4 in blauwe map). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die uiterst gevoelige informatie moest

behandelen en contacten moest leggen met informanten waarvan uiteraard niemand mocht weten dat het informanten waren, zo publiekelijk zou laten weten dat hij voor de politie werkte. Laat staan dat hij zijn telefoonnummer op Facebook zou plaatsen.

U bent er dan ook niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u voor de CID werkte. Bijgevolg zijn de problemen die u hierdoor kreeg eveneens niet geloofwaardig. Deze vaststelling wordt overigens nogmaals bevestigd door de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de vervolging die u gekend zou hebben in Afghanistan.

Zo slaagde u er allereerst niet in om uw vervolging concreet in de tijd te plaatsen. U bent nochtans een hoogopgeleide Afghaan en er kan dan ook van u verwacht worden dat u op coherente en concrete wijze kan vertellen over de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat u uw land van herkomst moest ontvluchten, in casu quod non. U verklaarde immers enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de eerste dreigbrief ongeveer ontving op 23 februari 2017, maar u verklaarde anderzijds bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u de eerste dreigbrief vier of vijf maanden na de aanslag op uw auto kreeg (zie vragenlijst CGVS, punt 5; CGVS p.19). De aanslag op uw auto vond volgens uw verklaringen en het door u voorgelegde artikel echter plaats op 28 juli 2016 (CGVS p.17). Als u werkelijk de eerste dreigbrief vier of vijf maanden na de aanslag zou ontvangen hebben, dan zou die gedateerd moeten zijn in november of december 2017. Uw verklaringen betreffende de datum waarop uw eerste dreigbrief ontving zijn met andere woorden volledig tegenstrijdig. Bovendien stemmen uw verklaringen ook niet overeen met de documenten die u hieromtrent neerlegde. Zo legde u het ontvangstbewijs van het ministerie van binnenlandse zaken neer waarin zij aangeven op de 8ste van de 12de maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 27 februari 2018) uw dreigbrief hebben ontvangen (zie vertaling in blauwe map). Deze verklaring stemt evenwel niet overeen met uw eerdere verklaringen. Ook wat betreft het moment waarop u uw tweede dreigbrief ontving legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat deze brief acht, negen of twaalf maanden na de eerste dreigbrief kreeg en dat u die een maand voor uw vertrek uit Afghanistan ontving (CGVS p.6, 19). Deze verklaringen zijn niet alleen uiterst vaag, zeker gezien u de dreigbrief voorlegt bij het CGVS en dus makkelijk de verzenddatum zou moeten kunnen onthouden, maar ze blijken ook niet te kloppen. Als u immers de tweede dreigbrief ontving in asad 1397 (gregoriaanse kalender: 23 juli tot 22 augustus 2018) zoals u zelf aangaf, en u acht tot twaalf maanden eerder de eerste dreigbrief ontving, dan zou u ergens tussen augustus en december 2017 de eerste dreigbrief ontvangen hebben en dus niet op 23 februari 2017 zoals u bij de DVZ aangaf. Uw tegenstrijdig- en vaagheden betreffende het tijds kader waarin uw vervolging plaatsvond ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd om uw vervolging op enige concrete wijze te onderbouwen met overtuigende documenten. Het verslag over de aanslag en uw getuigenis betreffen immers beide slechts zwartwit kopieën die eenvoudig te manipuleren zijn met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien is de informatie die terug te vinden is in deze documenten in strijd met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde. Zo staat in het verslag van de aanslag dat u de explosieven onder de auto weg duwde met een stok waardoor de explosieven op anderhalve meter van de auto kwamen te liggen (zie vertaling in blauwe map). U verklaarde daarentegen dat u iets plastic onder uw auto zag hangen, er aan kwam en dat de explosieven daardoor op de grond vielen. Zelfs wanneer doorgevraagd werd over deze gebeurtenis, maakte u geen enkele melding van een stok (CGVS p.16, 18). In het verslag staat ook vermeld dat deze aanslag uitgebreid gefotografeerd en gefilmd werd. Dat u desondanks geen overtuigend bewijs kan voorleggen van deze aanslag komt dan ook weinig overtuigend over. De oprechtheid van de dreigbrief van de taliban kan eveneens betwijfeld worden. De voorgelegde brief betreft immers een gekopieerde achtergrond die met pen werd ingevuld en dus door eender wie kan gefabriceerd worden. Bovendien slaagde u er niet eens in om aan te geven wanneer deze tweede brief juist werd opgesteld (CGVS p.6, 19). Dat u er niet eens in slaagt om de datum van de brief die de directe aanleiding voor uw vertrek vormde en die u hier in België bij u heeft, te duiden, wijst dan ook duidelijk op een totale desinteresse in uw asielrelaas, hetgeen uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt. De foto's van de aanslag kunnen uw verklaringen daarenboven niet staven. Zo bent u op geen enkele foto duidelijk te zien. U beweert dan wel op een van de foto te zien te zijn, maar het is onmogelijk om u op deze foto te identificeren (CGVS p.18). U verklaarde bovendien dat uw naam niet in de media is verschenen na dit incident (CGVS p.18). De door u voorgelegde artikels kunnen uw relaas dan ook niet staven. Bovendien stemmen de door u voorgelegde foto's niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat de bom die onder uw auto hing op de grond viel en daarna ontplofte (CGVS p.17). Op de voorgelegde foto's is echter te zien hoe het nabijgelegen gebouw volledig beschadigd is, maar aan de auto is geen schade te zien. Hiermee geconfronteerd beweerde u alsnog dat er schade te zien was aan de auto (CGVS p.18). Als de bom effectief onder of vlak naast de auto tot ontploffing kwam is het evenwel niet aannemelijk dat de schade aan deze auto op de foto niet duidelijk waarneembaar is. De foto staft bijgevolg uw verklaringen niet, in tegendeel, die bewijst nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. De foto's van de

bommen die u getrokken zou hebben, houden geen verband met uw asielrelaas en kunnen dit dan ook onmogelijk staven. Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u deze foto's nam. Eenieder kan dergelijk foto's immers op het internet terugvinden.

Voorts is het verloop van de gebeurtenissen die in het kader van uw vermeende vervolging plaatsvonden zodanig vreemd en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het allereerst bijzonder vreemd dat u een informant in de bazaar ging ontmoeten met een wagen waarop CID geschreven stond (CGVS p.18). Als de identiteit van uw contactpersoon immers werkelijk geheim moest blijven is het namelijk niet logisch om er in zo een opvallend voertuig naartoe te rijden. Geconfronteerd met die vaststelling gaf u aan dat de ANP niet de middelen heeft om anonieme auto's te gebruiken (CGVS p.18). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat een dienst als de CID die voortdurend met geheime informanten in aanraking komt niet zou kunnen beschikken over een meer anoniem voertuig. Wanneer u hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de auto's die in beslag genomen werden tijdens bijvoorbeeld drugszaken door corruptie in handen kwamen van de families van de hooggeplaatste figuren bij de ANP en dat de CID daardoor niet over anonieme wagens kon beschikken (CGVS p.18). Met dit antwoord biedt u evenwel geen verklaring waarom een dienst van de politie die grotendeels verder bouwt op contacten met geheime informanten geen anonieme wagen zou aankopen. Zelfs in de hypothese dat u wel met een CID-wagen naar de bazaar reed om uw informant te bezoeken is het bijzonder vreemd dat u dit alleen deed (CGVS p.18). Het risico dat u nam door een politievoertuig alleen achter te laten is immers bijzonder groot. Bovendien verklaarde u zelf dat u wel kon beschikken over bewakers die de auto bij uw afwezigheid konden bewaken (CGVS p.18). Dat u alsnog alleen in de CID-wagen naar de bazaar reed en die alleen achter liet komt dan ook weinig overtuigend over. Ook uw verklaring dat uw familie is moeten verhuizen nadat u de eerste dreigbrief ontving kan niet echt overtuigen. Uit het Facebook-profiel en de Instagram-profielen van uw broer F. (...) die nog in Kabul woont blijkt immers duidelijk dat hij geen enkele moeite doet om zijn verblijfplaats te verbergen (zie documenten 12-14 in blauwe map). Uw bewering dat uw familie in Afghanistan geen problemen heeft gekend na uw vertrek omdat enkel uw ouders daar wonen houdt bovendien geen steek (CGVS p.20). U verklaarde immers zelf dat uw broer nog steeds in Kabul woont (CGVS p.7). Voorts kon u ook geen overtuigende verklaring bieden voor de reden waarom u uw tweede dreigbrief niet afgaf aan de politie zoals u ook met uw eerste brief had gedaan. U beweerde namelijk dat u er de zin niet van zag omdat ze niets hadden gedaan met de eerste dreigbrief (CGVS p.17). Volgens uw verklaringen had de politie eerder wel degelijk onderzoek gevoerd naar de aanslag op de auto en de eerste dreigbrief (CGVS p.17). U kreeg zelfs een speciaal toestel om de gsmsignalen rond het voertuig af te weren en het onderzoek leidde naar Kunduz (CGVS p.17). U verklaarde tevens dat u voor uw vertrek uw spullen bent gaan inleveren bij de politie (CGVS p.17). U had dus even goed voor ook uw dreigbrief kunnen inleveren. Dat u dit niet deed doet dan ook wederom de wenkbrauwen fronsen.

Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas nogmaals bevestigd door uw gedrag op sociale media dat volledig in strijd is met uw verklaringen. Zoals eerder gezegd staat uw telefoonnummer immers op Facebook en dit na al de bedreigingen die u gekend zou hebben (zie document 4 in administratief dossier). Het betreft overigens duidelijk een Afghaans nummer aangezien de prefix +93 is. Dit gedrag is volledig in strijd met uw bewering vervolgd te zijn. Bovendien heeft u in de periode na de aanslag en ook na de bedreigingen nog verschillende foto's op Facebook en Instagram geplaatst waarop u in uniform te zien bent, zelfs naast het bord van de ANP (zie documenten 5, 7 en 9 in blauwe map). Deze foto's stroken volledig niet met uw verklaringen danig vervolgd te zijn dat u zich gedwongen zag uw land van herkomst te ontvluchten.

Het CGVS hecht bijgevolg geen geloof aan uw verklaring gewerkt te hebben voor de CID, noch dat u hier problemen door heeft gekend. Het CGVS acht het aannemelijk dat u heeft gewerkt voor de ANP. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. U maakte immers niet aannemelijk dat uw leven in gevaar is, en dat u door de taliban vervolgd zou worden omdat u werkzaam bent in het ANP.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat u zelf verklaarde dat u bij terugkeer geen problemen zou krijgen op basis van de problemen van uw broer (CGVS p.7).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afgaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegde en nog niet besproken werden kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Het merendeel van de door u voorgelegde documenten werden immers reeds besproken in bovenstaande beslissing. Voorts wenst het CGVS op te merken dat uw tazkara, schooldocumenten, diploma's en certificaten van de ANP, de data van het AHRIMS, uw Kabul bankkaart en uw politiekaart hoogstens uw identiteit, herkomst en professionele activiteiten bij de ANP aantonen, hetgeen niet betwifeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een "enig" middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Omtrent zijn paspoort, doet verzoeker gelden:

"Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, heeft zij haar paspoort moeten afgeven aan de smokkelaar. Zij heeft er niet bij stilgestaan dat zij in latere eventuele procedures een kopie van alle pagina's van haar paspoort nodig zou hebben. Op dat ogenblik deed zij alles zij kon om haar leven te redden en deed ze wat er van haar gevraagd werd, namelijk het afgeven van haar paspoort. De veronderstelling die verwerende partij maakt - dat verzoekende partij de Belgische asiel instanties zou trachten te misleiden, klopt dan ook hoegenaamd niet."

Betreffende zijn leeftijd, geeft verzoeker aan:

"Verzoekende partij heeft 2 jaar mogen overslaan, omdat zij veel slimmer was dan haar leeftijdsgenoten. Zij heeft dan ook via een jury examens mogen afleggen en 2 jaar overgeslaan. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen op dat punt."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn werkzaamheden voor en takenpakket bij het CID. In dit kader betoogt hij:

"De verzoekende partij begrijpt de motivering van verwerende partij niet. Zoals hierboven blijkt, heeft verzoekende partij weldegelijk uitgebreide en gedetailleerde informatie gegeven over haar werkzaamheden, zij legde tal van documenten en foto's neer ter staving van haar werkzaamheden. Thans legt zij ten overvloede een attest neer van de ministerie van binnenlandse zaken met een historiek van haar werkzaamheden, waaruit andermaal blijkt dat zij voor het CID sinds oktober 2012. (stuk 4)

Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij administratieve taken diende uit te voeren: vergaderingen regelen, documenten van de spionnen regelen, rapporten verzamelen en opstellen, enz. Zij begrijpt niet wat hier niet duidelijk aan zou zijn.

Nogmaals, er wordt niet getwijfeld aan het profiel van verzoekende partij van politieagent bij de ANP en AACP. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat verzoekende partij verschillende opleidingen volgde bij de CID. Thans legde zij ook de historiek neer van haar werkzaamheden, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij weldegelijk voor het CID werkte.

Dit blijkt ook uit het volgend attest: een bevel afgegeven door de ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij benoemd wordt van de rang sergeant naar de rang eerste officier binnen het CID. (stuk 7)

Daarnaast legt verzoekende partij een document neer dat afgegeven werd door de ministerie van binnenlandse zaken die haar toelaat een Kalasnikov wapen te bezitten in de strijd tegen strafbare feiten voor het CID. (stuk 5)

Ten overvloede legt zij tevens een attest voor van de ministerie van financiën waaruit blijkt dat verzoekende partij - in haar functie van officier bij de CID - geld ontving tijdens haar dienstplicht om een opdracht uit te voeren in de provincie Daikundi. (stuk 6)

Verwerende partij kan aldus onmogelijk blijven volharden dat er onvoldoende bewijzen zouden voorliggen dat verzoekende partij werkzaam was voor het CID."

Inzake de situering in de tijd van de aangevoerde vervolgingsfeiten, stelt verzoeker verder:

"Verzoekende partij heeft de data niet exact bijgehouden. Zij heeft erg veel meegemaakt en vindt dat verwerende partij werkelijk spijkers op laag water zoekt om haar asiel relaas af te wijzen. Verzoekende partij legde tal van documenten neer die haar relaas ondersteunden.

Verwerende partij vindt de gebeurtenissen 'vreemd en onwaarschijnlijk' toch is dat geen objectieve argumentatie om het verhaal van verzoekende partij in twijfel te trekken.

Verzoekende partij daarentegen legde wél objectieve bewijzen voor die aantonen dat er een aanslag werd gepleegd op haar wagen, dat zij dreigbrieven ontving van de taliban en dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt.

Ten overvloede legt verzoekende partij volgende bijkomende documenten neer die aantonen dat zij weldegelijk de waarheid vertelde:

- verslag van de aanslag op haar wagen en het bevel om verder onderzoek te voeren naar de identificatie en arrestatie van de daders (stuk 8)
- bewijs dat verzoekende partij een nieuwe wagen ter beschikking kreeg van het CID nadat haar wagen tot ontploffing werd gebracht (stuk 9)
- Bewijs dat verzoekende partij een van de sergeanten was die aangesteld werd om naar provincie Logar te gaan voor het onderzoek naar de ontvoering en de moord op het kind (stuk 10)
- het verslag van het CID aangaande de ontvoering en de moord (stuk 11)

Al deze documenten tonen ontegensprekelijk aan dat verzoekende partij weldegelijk de waarheid vertelde over haar werkzaamheden, de bedreigingen ten aanzien van haar leven en hetgeen haar is overkomen dat haar heeft verplicht om te vluchten uit haar land."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoeker is van mening dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan:

"Zo hekelt Amnesty International in haar rapport van oktober 2017 het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie” te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos” en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.”

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

(...)

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste jaren enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen!

Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

(...)

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

(...)

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19- 20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

(...)

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling."

Verzoeker vervolgt:

"Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

(...)

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Verzoekende partij heeft één van de meest kwetsbare profielen, zijnde lid van de Afghaanse nationale politie - dit wordt tevens niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Het is dan ook onbegrijpelijk dat

zij durft te stellen dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Amnesty international rapport oktober 2017

4. historiek van werkzaamheden van verzoekende partij

5. bewijs van het recht van wapendracht van verzoekende partij

6. bewijs van ontvangst van gelden voor vliegtuigtickets in het kader van werkzaamheden voor het CID

7. een bevel afgegeven door de ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij benoemd wordt van de rang sergeant naar de rang eerste officier binnen het CID

8. bewijs van aanslag op wagen van verzoekende partij

9. bewijs van vervangwagen die verzoekende partij kreeg na aanslag op haar wagen

10. Bewijs dat verzoekende partij een van de sergeanten was die aangesteld werd om naar provincie Logar te gaan voor het onderzoek naar de ontvoering en de moord op het kind

11. het verslag van het CID aangaande de ontvoering en de moord".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt omwille van zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan problemen te hebben gekend met en een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondergraven doordat hij zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"U liet het immers na om enig origineel document neer te leggen ter staving van uw reisweg. U beperkt zich namelijk tot de kopie van een bladzijde van uw paspoort. Van het visum waarmee u naar Europa

bent gereisd en uw in- en uitreisstempels legt u dus geen bewijs voor (CGVS p.5-6). Uw verklaring voor het ontbreken van uw originele paspoort kan hierbij daarenboven niet overtuigen. Zo beweert u dat u via een Pakistaans bureau een Spaans visum verkreeg en dat de smokkelaar uw paspoort bij aankomst terug vroeg om te vermijden dat hij problemen zou krijgen (CGVS p.6). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Een visum is immers niet enkel noodzakelijk om legaal te kunnen reizen, dergelijk document is ook van essentieel belang om uw verblijf in Spanje te legaliseren. Dat u dergelijk document zomaar van de hand doet lijkt dan ook weinig waarschijnlijk. Zelfs in de hypothese dat u dit paspoort alsnog aan de smokkelaar heeft gegeven, lijkt het weinig plausibel dat u niet over een kopie van dit visum en de andere bladzijden van dit paspoort zou beschikken. U werkte immers jarenlang voor de politie en moest zelfs de visa van buitenlanders in Afghanistan controleren (CGVS p.6, 10). U moet zich dus weldegelijk bewust zijn geweest van het belang van dergelijk document. Er kan dan ook worden aangenomen dat u bewust informatie van de Belgische asielinstanties tracht achter te houden betreffende uw reisweg. Daar u niet ontegensprekelijk zicht biedt op het moment waarop u Afghanistan verliet en hoe u naar België bent gereisd, acht het CGVS het mogelijk dat u Afghanistan op een ander moment verliet dan u wenst te laten uitschijnen. Deze informatie is evenwel essentieel om uw vrees in het kader bij terugkeer te beoordelen. Hoe dan ook wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor reeds in ernstige mater ondermijnd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er namelijk toe te herhalen dat hij zijn paspoort onder druk zou hebben afgegeven aan de smokkelaar en te beweren dat hij bij het belang van dit document niet zou hebben stilgestaan. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, gelet op zijn voormalige functie en het belang van dit document, zijn paspoort, dit zonder dat hij over een volledige kopie beschikte, eenvoudigweg zou hebben afgegeven aan de smokkelaar.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Voorts stelde het CGVS vast dat u ook wat betreft uw leeftijd geen oprechte verklaringen aflegde. U geeft namelijk aan geboren te zijn in 1992, maar u geeft tevens aan dat u afstudeerde van het secundair onderwijs in 2008 (CGVS p.10). U zou volgens deze verklaringen slechts 16 zijn geweest wanneer u afstudeerde van het secundair onderwijs, terwijl de afstudeerleeftijd in Afghanistan op 18 à 19 jaar ligt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Aangezien de door u verklaarde data ook in uw documenten voorkomen, kunnen vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij zo slim was dat hij maar liefst twee jaar heeft mogen overslaan, betreft een loutere blote *post factum* bewering, die de nodige geloofwaardigheid ontbeert. Verzoeker toont deze bewering op generlei wijze aan. Daarenboven mocht worden verwacht dat verzoeker zulk markant gegeven, zo dit zou berusten op de waarheid, eerder zou hebben vermeld wanneer hij werd ondervraagd omtrent zijn scholing. Verzoeker deed zulks echter niet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

"Ten tweede wenst het CGVS op te merken dat het niet zo zeer betwijfelt dat u werkte voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) en meerbepaald de Afghan Anti-Crime Police (AACP), maar er kan worden vastgesteld dat uw takenpakket bij de ANP beduidend anders was in werkelijkheid dan u ten aanzien van het CGVS wenst te laten uitschijnen. Zo heeft u het CGVS er allereerst niet van kunnen overtuigen dat u werkelijk voor de Criminal Investigation Departement (CID) werkte en al zeker niet op het niveau dat u beweert. U legde immers geen enkel overtuigend document neer waaruit blijkt dat u specifiek voor de CID werkte. Zo bewijzen uw politiekaart en de diploma's en certificaten die u ontving tijdens en na uw opleiding tot politieagent, enkel dat u werkte voor het Afghan Anti-Crime Police (AACP) van de ANP, hetgeen niet betwijfeld wordt, maar geen enkel van deze documenten vermeldt duidelijk voor welk departement van de AACP u werkte en welke functie u hier bekleedde (zie vertaling in blauwe map). Uit een van de certificaten blijkt dan wel dat u een cursus volgde bij het Crime Investigation Institute, maar het document bewijst geenszins dat u ook zelf voor dit instituut werkte. De foto van de auto van de CID kan tevens niet bewijzen dat u voor de CID werkte daar u niet te bespeuren bent op deze foto. Hierbij is het niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk dergelijke auto's van de CID zo frequent bestuurde zoals u zelf beweert, u hier geen foto zou van kunnen voorleggen waarop u tevens zichtbaar bent (CGVS p.9, 18). Op uw facebook-profiel plaatste u immers een duidelijke foto waarop u te zien bent naast een politiewagen (document 5 in blauwe map). Deze foto op uw facebook-profiel is bovendien opvallend daar het een wagen van de ANP betreft en niet specifiek van de CID. Dat u hoe dan ook poseert langs een auto van de ANP is dan ook bijzonder opvallend daar u aangaf altijd voor de CID te hebben gewerkt (CGVS p.10-11). Het logboek van de auto dat u voorlegt, kan uw verklaringen eveneens niet staven omdat dit document bijzonder eenvoudig na te maken is. Bovendien wordt op dit

document nergens vermeld dat de wagen tot de CID behoort. Ook uw getuigenis, het rapport van de CID en het ontvangstbewijs van de dreigbrief kunnen niet bewijzen dat u voor de CID werkte en in welke hoedanigheid. Hier wordt immers enkel vermeld dat u voor de AACP werkte, hetgeen niet betwijfeld wordt. Hoe dan ook is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief gezien de wijdverbreide corruptie die heerst in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U bent er dus niet in geslaagd om uw functie bij de CID aan te tonen aan de hand van documenten waardoor het CGVS zich geroepen ziet zich te baseren op uw verklaringen, die allerminst kunnen overtuigen.

U bent er namelijk niet in geslaagd het CGVS aan de hand van uw verklaringen ervan te overtuigen dat u voor de CID werkte of toch zeker niet in de hoedanigheid die u beweert. Volgens uw verklaringen werkte u namelijk bij de CID voor verschillende departementen en werkte u er sinds 2013 voor de dienst ontdekkingen en operaties. Hier zou u gewerkt hebben als secretaris van S.M.H.S. (...) en was u verantwoordelijk om zijn administratieve en private opdrachten uit te voeren (CGVS p.11). Tot uw takenpakket bij de dienst ontdekkingen en operaties behoorde tevens het contact met informanten ontwikkelen en onderhouden (CGVS p.11, 15). U bent er echter nauwelijks in geslaagd enige concrete informatie te geven over uw takenpakketten onder de verschillende departementen en diensten waarvoor u zou gewerkt hebben. U ontweek hierbij voortdurend de vragen en bleef uiterst vaag in uw antwoorden. Zo werd u gevraagd wat u juist moest doen wanneer u voor het departement minderjarigen werkte. Hierop antwoorde u meteen naast de kwestie. U verwees namelijk dat u op andere taken werd ingezet zolang u geen specifieke verantwoordelijkheid had (CGVS p.13). Wanneer u nogmaals gevraagd werd om concrete voorbeelden te geven van uw dagelijkse takenpakket bij het departement minderjarigen verwees u op algemene wijze naar bewakingsopdrachten en een case waarbij een kind gedood werd (CGVS p.13). Wanneer u vervolgens meer info gevraagd werd over de case rond het gedode kind kon u geen overtuigende antwoorden geven. U beweerde namelijk dat u de case van een vermist kind moest behandelen in de provincie Logar (CGVS p.13). U zou deze case volgens u volledig vanuit Kabul hebben opgelost en slechts wanneer de verdachten hadden bekend waar ze het kind hadden begraven, bent u ter plaatse gegaan om het kind op te graven (CGVS p.13, 20). Hierbij lijkt het echter volstrekt onwaarschijnlijk dat de CID in Kabul zou worden ingeschakeld voor een case die u volledig aan uw bureau in Kabul kon oplossen. Een dergelijke zaak zou de ANP in Logar immers ook zelf kunnen oplossen. Daar u enkel gebruik maakte van de verklaringen van de ouders van het kind over de nieuwe bureaus, heeft u immers niets wezenlijks aan het onderzoek toegevoegd. De CID wordt nochtans expliciet geraadpleegd voor het uitvoeren van forensisch onderzoek. Dat u zelfs geen enkel onderzoek heeft gedaan op de plaats van de misdaad komt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk over. U heeft het CGVS er zo dus ook niet van kunnen overtuigen dat u werkelijk een dergelijke case heeft behandeld. Ook wat betreft uw takenpakket op de dienst ontdekkingen en operaties onder S.M.H.S. (...) waarvoor u ongeveer vijf jaar zou hebben gewerkt, meer bepaald van 2013 tot asad 1397 (gregoriaanse kalender: 23 juli tot 22 augustus 2018), kon u bijzonder weinig vertellen (CGVS p.6, 11). Een eerste vraag naar wat u precies deed voor de dienst ontdekkingen en operaties beantwoordde u bijzonder algemeen met het antwoord administratieve taken in zijn kantoor en zijn private werken (CGVS p.11). U gevraagd naar meer informatie begon u een algemene en vage uitleg over dossiers van informanten en opdrachten van parlementsleden (CGVS p.11-12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd een concreet voorbeeld te geven gaf u plots aan de vraag niet te hebben begrepen (CGVS p.12). Van iemand met een bachelor in de rechten kan nochtans verwacht worden dat die een dergelijke vraag evenwel zonder verdere problemen kan beantwoorden. Het lijkt er dan ook eerder op dat u tijd trachtte te kopen om een concreet antwoord te geven. Bij een herhaling van de vraag in een andere bewoording kwam u niet verder dan de verklaring dat u ooit een informant uit Kunduz ontmoette die u een enveloppe gaf en dat die vervolgens doorgaf aan uw baas (CGVS p.12). Van iemand die reeds verschillende jaren voor de politie werkte, en dit daarenboven in rechte lijn onder het diensthoofd, is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat die geen meer concrete voorbeelden kan geven van diens takenpakket. Ook wanneer u nog verder bevraagd werd over uw takenpakket onder de dienst ontdekkingen en operaties bleken uw antwoorden weinig overtuigend. U gevraagd wat uw belangrijkste projecten waren onder S.M.H.S. (...) gaf u aan dat u vergaderingen moest regelen, documenten van zijn spionnen moest regelen en rapporten verzamelen en opstellen (CGVS p.14). Hoewel dit antwoord al enigszins uitgebreider was dan uw eerdere verklaringen bleken deze ook niet te overtuigen. Wanneer u immers gevraagd werd over grote cases die S.M.H.S. (...) behandelde toen u voor hem werkte verklaarde u immers niet aan die cases te werken (CGVS p.14). Eerder verklaarde u evenwel dat u rapporten van verschillende diensten diende te verzamelen en dat u die samenvatte voor een rapport voor S.M.H.S. (...) (CGVS p.14). Als deze verklaring oprecht is, dan kan ook verondersteld worden dat u goed op de hoogte was van de cases waaraan de dienst ontdekkingen en operaties, in casu quod non. Immers, wanneer u met die vaststelling geconfronteerd werd kwam u niet verder dan de verwijzing naar algemene thema's waar rond gewerkt werd zoals kidnapping, drugssmokkel en gestolen auto's (CGVS

p.14). Wanneer u later gevraagd werd een voorbeeld van kidnapping te geven verwees u slechts algemeen en kort naar de ontvoering van de wisselman van Dasht-e-Archi (CGVS p.19). Wanneer u gevraagd werd een specifiek voorbeeld te geven van een case die u in Kabul behandelde antwoordde u wederom zeer algemeen dat u drugszaken behandelde (CGVS p.20). Zelfs nadat u gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven van een drugszaak gaf u het weinig concrete voorbeeld van iemand die wijn verstopte (CGVS p.20). Wanneer u vervolgens gevraagd werd uw specifieke rol in die zaak te verduidelijken kwam u niet verder dan de mededeling dat uw informant u inlichtte (CGVS p.20). U gevraagd wat u deed nadat uw informant u inlichtte liet u het na uw concrete taak te verduidelijken, maar u begon in tegendeel over de algemene organisatie van een operatie waar u, zoals u zelf aangaf, weinig mee te maken had (CGVS p.20-21). Ook over uw vermeende taak informanten te ontmoeten en te rekruteren kon u nauwelijks vertellen. Zo kon u niet meteen concrete informatie verstrekken over hoe vaak u uw informanten ontmoette. Bij een eerste vraag hiernaar veranderde u namelijk van onderwerp en begon u een uitleg over de bijnamen die u hen gaf (CGVS p.19). Bij een herhaling van de vraag legde u in zeer algemene bewoording uit dat er dagen waren dat u niet op het kantoor kwam omdat u ook private zaken voor uw baas regelde (CGVS p.20). U ontweek zo opnieuw de vraag. U kon daarenboven niet vertellen hoe u zelf contacten legde met nieuwe informanten, hetgeen u wel beweert gedaan te hebben (CGVS p.15). Bij een eerste vraag hiernaar vertelde u heel algemeen dat als er een gebied was waar veel drugs verkocht werd, dat er dan spionnen waren die rond drugs werkten (CGVS p.15). U liet het hierbij na enige concrete informatie te geven waaruit kan blijken dat u ook zelf informanten rekruteerde. Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd werd hoe u nieuwe contacten legde met informanten vertelde u dat u weinig concreet dat u hen telefoneerde (CGVS p.15). Pas wanneer u nogmaals gevraagd werd hoe u de eerste contacten legde met een nieuwe informant verklaarde u dat u iemand uitkoos, die screende en hem dan betaalde om informatie door te spelen (CGVS p.15). Hoewel dit antwoord al meer uitgebreid is dan uw eerdere antwoorden beperkt u zich nog steeds tot zeer algemene informatie die een ieder kan vertellen zonder enige ervaring met politiewerk. Gezien bovenstaande bent u er op geen enkele wijze in geslaagd om enige concrete duiding te geven aan uw taken wanneer u voor de CID werkte. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de CID dan ook nogmaals ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de CID wordt overigens nogmaals bevestigd doordat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw werkzaamheden voor de ANP te verbergen voor de buitenwereld. Zo zijn uw Facebook- en Instagram-profielen vrij toegankelijk voor iedereen (zie documenten 3, 7 en 8 in blauwe map). Op deze profielen bent u herhaaldelijk te zien in uw politie-uniform, nabij een politiewagen of naast een bord van de ANP en dit over de periode van 2015 tot en met 2017 (zie documenten 5, 7 en 9 in blauwe map). Uw bewering dat enkel uw dichte vrienden wisten dat u voor de CID werkte kan dan ook niet overtuigen (CGVS p.15). Sterker nog, u beweerde dat uw dichte vrienden wisten dat u voor de CID werkte omdat u met een wagen rond reed waar CID op stond (CGVS p.15). Als u met een dergelijk opvallend voertuig voortdurend rondreed kan echter worden aangenomen dat iedereen die u in die auto zag wist dat u bij de CID zat en dus niet enkel uw naaste vrienden. Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondermijnt dan ook nogmaals de ongeloofwaardigheid ervan. U liet overigens via sociale media niet alleen de hele buitenwereld weten dat u bij de politie werkte, u plaatste er zelfs uw Afghaanse telefoonnummer op (zie document 4 in blauwe map). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die uiterst gevoelige informatie moest behandelen en contacten moest leggen met informanten waarvan uiteraard niemand mocht weten dat het informanten waren, zo publiekelijk zou laten weten dat hij voor de politie werkte. Laat staan dat hij zijn telefoonnummer op Facebook zou plaatsen.

U bent er dan ook niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u voor de CID werkte. Bijgevolg zijn de problemen die u hierdoor kreeg eveneens niet geloofwaardig."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere verwijzing naar de eerder door hem neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze stukken en documenten gedane vaststellingen.

Waar verzoeker een aantal nieuwe documenten bij het verzoekschrift voegt en doet gelden dat uit deze documenten zijn werkzaamheden voor het CID genoegzaam blijken, dient verder te worden vastgesteld dat zulks in het geheel niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat al deze documenten slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, ontberen deze stukken bijgevolg bewijswaarde. Verder blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neerlegde documenten en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Ook dit relatieveert op ernstige wijze de bewijskracht van de neergelegde documenten. In hoofde van verzoeker kan, gelet op diens beroepsverleden en connecties

binnen de AACP (ANP), daarbij niet worden uitgesloten dat hij deze connecties heeft aangewend om de nodige documenten ter adstructie van zijn verzoek te bekomen. Dit geldt nog des te meer daar hij nalaat om ook maar enige uitleg te verschaffen voor het feit dat hij deze documenten, hoewel deze duidelijk zouden dateren van een aantal jaren geleden, niet eerder heeft neergelegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan zulke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan de door verzoeker neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Voor het overige beperkt verzoeker zich inzake de voormelde motieven tot een loutere, bijzonder algemene, herhaling van zijn eerdere verklaringen en tot de eenvoudige bewering dat hij weldegelijk uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd over zijn werkzaamheden. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan concrete en terechte, omtrent zijn verklaringen aangaande zijn voormalige werkzaamheden en takenpakket gedane vaststellingen. Deze vaststellingen volstaan, in tegenstelling met wat verzoeker op algemene wijze laat uitschijnen, om te besluiten dat aan zijn beweerde werkzaamheden voor het CID geen geloof kan worden gehecht.

Derhalve kan ook aan de problemen en vrees die uit deze werkzaamheden zouden zijn voortgevloeid geen geloof worden gehecht.

Met betrekking tot deze beweerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht gesteld:

“Deze vaststelling wordt overigens nogmaals bevestigd door de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de vervolging die u gekend zou hebben in Afghanistan.

Zo slaagde u er allereerst niet in om uw vervolging concreet in de tijd te plaatsen. U bent nochtans een hoogopgeleide Afghaan en er kan dan ook van u verwacht worden dat u op coherente en concrete wijze kan vertellen over de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat u uw land van herkomst moest ontvluchten, in casu quod non. U verklaarde immers enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de eerste dreigbrief ongeveer ontving op 23 februari 2017, maar u verklaarde anderzijds bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u de eerste dreigbrief vier of vijf maanden na de aanslag op uw auto kreeg (zie vragenlijst CGVS, punt 5; CGVS p.19). De aanslag op uw auto vond volgens uw verklaringen en het door u voorgelegde artikel echter plaats op 28 juli 2016 (CGVS p.17). Als u werkelijk de eerste dreigbrief vier of vijf maanden na de aanslag zou ontvangen hebben, dan zou die gedateerd moeten zijn in november of december 2017. Uw verklaringen betreffende de datum waarop uw eerste dreigbrief ontving zijn met andere woorden volledig tegenstrijdig. Bovendien stemmen uw verklaringen ook niet overeen met de documenten die u hieromtrent neerlegde. Zo legde u het ontvangstbewijs van het ministerie van binnenlandse zaken neer waarin zij aangeven op de 8ste van de 12de maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 27 februari 2018) uw dreigbrief hebben ontvangen (zie vertaling in blauwe map). Deze verklaring stemt evenwel niet overeen met uw eerdere verklaringen. Ook wat betreft het moment waarop u uw tweede dreigbrief ontving legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat deze brief acht, negen of twaalf maanden na de eerste dreigbrief kreeg en dat u die een maand voor uw vertrek uit Afghanistan ontving (CGVS p.6, 19). Deze verklaringen zijn niet alleen uiterst vaag, zeker gezien u de dreigbrief voorlegt bij het CGVS en dus makkelijk de verzenddatum zou moeten kunnen onthouden, maar ze blijken ook niet te kloppen. Als u immers de tweede dreigbrief ontving in asad 1397 (gregoriaanse kalender: 23 juli tot 22 augustus 2018) zoals u zelf aangaf, en u acht tot twaalf maanden eerder de eerste dreigbrief ontving, dan zou u ergens tussen augustus en december 2017 de eerste dreigbrief ontvangen hebben en dus niet op 23 februari 2017 zoals u bij de DVZ aangaf. Uw tegenstrijdig- en vaagheden betreffende het tijds kader waarin uw vervolging plaatsvond ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij de voormelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en tussen zijn verklaringen en de neergelegde documenten te vergoelijken. Gelet op zijn hoogopgeleide profiel en het ingrijpende karakter van de aangehaalde gebeurtenissen, was het, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij deze gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze zou kunnen situeren in de tijd en ten opzichte van elkaar. Eveneens mocht in dit kader van hem worden verwacht dat hij de nodige interesse zou hebben getoond in de documenten die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij de aangehaalde gebeurtenissen via deze weg beter zou kunnen situeren in de tijd. Dat verzoeker hiertoe niet in staat bleek, maakt dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker bleek en blijkt deze feiten daarenboven niet te kunnen staven of onderbouwen aan de hand van de nodige documenten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast bent u er niet in geslaagd om uw vervolging op enige concrete wijze te onderbouwen met overtuigende documenten. Het verslag over de aanslag en uw getuigenis betreffen immers beide slechts zwartwit kopieën die eenvoudig te manipuleren zijn met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien is de informatie die terug te vinden is in deze documenten in strijd met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde. Zo staat in het verslag van de aanslag dat u de explosieven onder de auto weg duwde met een stok waardoor de explosieven op anderhalve meter van de auto kwamen te liggen (zie vertaling in blauwe map). U verklaarde daarentegen dat u iets plastic onder uw auto zag hangen, er aan kwam en dat de explosieven daardoor op de grond vielen. Zelfs wanneer doorgevraagd werd over deze gebeurtenis, maakte u geen enkele melding van een stok (CGVS p.16, 18). In het verslag staat ook vermeld dat deze aanslag uitgebreid gefotografeerd en gefilmd werd. Dat u desondanks geen overtuigend bewijs kan voorleggen van deze aanslag komt dan ook weinig overtuigend over. De oprechtheid van de dreigbrief van de taliban kan eveneens betwijfeld worden. De voorgelegde brief betreft immers een gekopieerde achtergrond die met pen werd ingevuld en dus door eender wie kan gefabriceerd worden. Bovendien slaagde u er niet eens in om aan te geven wanneer deze tweede brief juist werd opgesteld (CGVS p.6, 19). Dat u er niet eens in slaagt om de datum van de brief die de directe aanleiding voor uw vertrek vormde en die u hier in België bij u heeft, te duiden, wijst dan ook duidelijk op een totale desinteresse in uw asielrelaas, hetgeen uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt. De foto's van de aanslag kunnen uw verklaringen daarenboven niet staven. Zo bent u op geen enkele foto duidelijk te zien. U beweert dan wel op een van de foto te zien te zijn, maar het is onmogelijk om u op deze foto te identificeren (CGVS p.18). U verklaarde bovendien dat uw naam niet in de media is verschenen na dit incident (CGVS p.18). De door u voorgelegde artikels kunnen uw relaas dan ook niet staven. Bovendien stemmen de door u voorgelegde foto's niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat de bom die onder uw auto hing op de grond viel en daarna ontplofte (CGVS p.17). Op de voorgelegde foto's is echter te zien hoe het nabijgelegen gebouw volledig beschadigd is, maar aan de auto is geen schade te zien. Hiermee geconfronteerd beweerde u alsnog dat er schade te zien was aan de auto (CGVS p.18). Als de bom effectief onder of vlak naast de auto tot ontploffing kwam is het evenwel niet aannemelijk dat de schade aan deze auto op de foto niet duidelijk waarneembaar is. De foto staft bijgevolg uw verklaringen niet, in tegendeel, die bewijst nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. De foto's van de bommen die u getrokken zou hebben, houden geen verband met uw asielrelaas en kunnen dit dan ook onmogelijk staven. Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u deze foto's nam. Eenieder kan dergelijk foto's immers op het internet terugvinden.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid en beperkt zich ertoe erop te wijzen dat hij de voormelde stukken en documenten heeft neergelegd. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voorgaande, inzake deze stukken en documenten gedane vaststellingen.

Waar verzoeker ter staving van het voorgaande een aantal nieuwe stukken neerlegt, dient verder te worden opgemerkt dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën, zodat zij de nodige bewijswaarde ontberen. Verder blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, zoals reeds hoger werd aangegeven, dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neerlegde stukken en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Ook dit relativeert danig de bewijskracht van de neergelegde documenten. In hoofde van verzoeker kan, gelet op diens beroepsverleden en connecties binnen de AACP (ANP), verder niet worden uitgesloten dat hij deze connecties heeft aangewend om de nodige documenten ter adstructie van zijn verzoek te bekomen. Dit geldt nog des te meer daar hij nalaat om ook maar enige uitleg te verschaffen voor het feit dat hij deze documenten, hoewel deze duidelijk zouden dateren van een aantal jaren geleden, niet eerder heeft neergelegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts is het verloop van de gebeurtenissen die in het kader van uw vermeende vervolging plaatsvonden zodanig vreemd en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het allereerst bijzonder vreemd dat u een informant in de bazaar ging ontmoeten met een wagen waarop CID geschreven stond (CGVS p.18). Als de identiteit van uw contactpersoon immers werkelijk geheim moest blijven is het namelijk niet logisch om er in zo een opvallend voertuig naartoe te

rijden. Geconfronteerd met die vaststelling gaf u aan dat de ANP niet de middelen heeft om anonieme auto's te gebruiken (CGVS p.18). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat een dienst als de CID die voortdurend met geheime informanten in aanraking komt niet zou kunnen beschikken over een meer anoniem voertuig. Wanneer u hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de auto's die in beslag genomen werden tijdens bijvoorbeeld drugszaken door corruptie in handen kwamen van de families van de hooggeplaatste figuren bij de ANP en dat de CID daardoor niet over anonieme wagens kon beschikken (CGVS p.18). Met dit antwoord biedt u evenwel geen verklaring waarom een dienst van de politie die grotendeels verder bouwt op contacten met geheime informanten geen anonieme wagen zou aankopen. Zelfs in de hypothese dat u wel met een CID-wagen naar de bazaar reed om uw informant te bezoeken is het bijzonder vreemd dat u dit alleen deed (CGVS p.18). Het risico dat u nam door een politievoertuig alleen achter te laten is immers bijzonder groot. Bovendien verklaarde u zelf dat u wel kon beschikken over bewakers die de auto bij uw afwezigheid konden bewaken (CGVS p.18). Dat u alsnog alleen in de CID-wagen naar de bazaar reed en die alleen achter liet komt dan ook weinig overtuigend over. Ook uw verklaring dat uw familie is moeten verhuizen nadat u de eerste dreigbrief ontving kan niet echt overtuigen. Uit het Facebook-profiel en de Instagram-profielen van uw broer F. (...) die nog in Kabul woont blijkt immers duidelijk dat hij geen enkele moeite doet om zijn verblijfplaats te verbergen (zie documenten 12-14 in blauwe map). Uw bewering dat uw familie in Afghanistan geen problemen heeft gekend na uw vertrek omdat enkel uw ouders daar wonen houdt bovendien geen steek (CGVS p.20). U verklaarde immers zelf dat uw broer nog steeds in Kabul woont (CGVS p.7). Voorts kon u ook geen overtuigende verklaring bieden voor de reden waarom u uw tweede dreigbrief niet afgaf aan de politie zoals u ook met uw eerste brief had gedaan. U beweerde namelijk dat u er de zin niet van zag omdat ze niets hadden gedaan met de eerste dreigbrief (CGVS p.17). Volgens uw verklaringen had de politie eerder wel degelijk onderzoek gevoerd naar de aanslag op de auto en de eerste dreigbrief (CGVS p.17). U kreeg zelfs een speciaal toestel om de gsmsignalen rond het voertuig af te weren en het onderzoek leidde naar Kunduz (CGVS p.17). U verklaarde tevens dat u voor uw vertrek uw spullen bent gaan inleveren bij de politie (CGVS p.17). U had dus even goed voor ook uw dreigbrief kunnen inleveren. Dat u dit niet deed doet dan ook wederom de wenkbrauwen fronsen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich ertoe de gevolgtrekkingen die het CGVS aan zijn voormelde verklaringen verbindt eenvoudigweg te ontkennen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas nogmaals bevestigd door uw gedrag op sociale media dat volledig in strijd is met uw verklaringen. Zoals eerder gezegd staat uw telefoonnummer immers op Facebook en dit na al de bedreigingen die u gekend zou hebben (zie document 4 in administratief dossier). Het betreft overigens duidelijk een Afgaans nummer aangezien de prefix +93 is. Dit gedrag is volledig in strijd met uw bewering vervolgd te zijn. Bovendien heeft u in de periode na de aanslag en ook na de bedreigingen nog verschillende foto's op Facebook en Instagram geplaatst waarop u in uniform te zien bent, zelfs naast het bord van de ANP (zie documenten 5, 7 en 9 in blauwe map). Deze foto's stroken volledig niet met uw verklaringen danig vervolgd te zijn dat u zich gedwongen zag uw land van herkomst te ontvluchten."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen met en vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift daarnaast de aandacht op het gegeven dat niet betwist wordt dat hij werkte voor de ANP. Hij stelt, wijzend op algemene informatie, dat hij daardoor riskeert te worden gevisieerd en vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

"Het CGVS acht het aannemelijk dat u heeft gewerkt voor de ANP. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. U maakte immers niet aannemelijk dat uw leven in gevaar is, en dat u door de taliban vervolgd zou worden omdat u werkzaam bent in het ANP."

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Noch uit de informatie die verzoeker dienaangaande aanreikt, noch uit de overige informatie in het dossier kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en regio louter ingevolge zijn beroepsverleden zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker is deze mening overigens eveneens klaarblijkelijk zelf toegedaan nu hij het nodig achtte het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve vluchtrelaas op te dissen. Gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wanneer hij zijn land verliet in de negatieve aandacht stond omwille van zijn voormalige beroepsactiviteiten, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit heden, meer dan anderhalf jaar na datum, plots wel zo zou zijn.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden beschouwd en daardoor problemen riskeert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoeker aanreikt en die voorligt niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf van een beperkt aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert dat hij verwesterd zou zijn doch dat hij deze bewering op generlei wijze uitwerkt of onderbouwt. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij na slechts enkele jaren in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gesteld wordt:

"Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat u zelf verklaarde dat u bij terugkeer geen problemen zou krijgen op basis van de problemen van uw broer (CGVS p.7)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder zijn vermeende verwesterde profiel en zijn beroepsverleden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden

tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage

onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de omstandige, in de voormelde motivering opgenomen analyse van de (veiligheids-)situatie in Kabul en/of de informatie waarop deze analyse stoelt. Waar hij verweerder verwijt dat deze zich louter zou beroepen op achterhaalde informatie, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zich zelf slechts beroept op informatie die verouderd is. De enige informatie die verzoeker aanreikt is namelijk een Amnesty International rapport dat dateert van oktober 2017. Derhalve is de informatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing van (veel) recentere aard dan de informatie die verzoeker citeert. Bovendien ligt de door verzoeker geciteerde informatie in wezen in dezelfde lijn als en doet deze bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Tot slot wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 13 juli 2020 nog een COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020 bijbrengt die de eerder door hem in de bestreden beslissing gemaakte analyse van de veiligheidssituatie in Kabul bevestigt. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, die een veelheid aan informatie bevat die specifiek betrekking heeft op de (veiligheids-)situatie in Kabul, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze oordeelt dat de situatie in Kabul niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT